

Натоварили торбите и потеглили. По пътя циганите взели да си шушнат:

– Гледайте, ромале, какъв човек намерихме – голям смелчага!

А той не преставал да им разправя какви чудесии му се били случвали.

– Стани ни водач! – предложили му.

Съгласил се циганинът. По едно време спрели, разпънали палатките, започнали да се черпят и да се веселят. Всички канели циганина да гуляе с тях, а на него, нали не бил изтрезнял още от сватбата, съвсем му причерняло. Дълго се въртял през нощта, не можел да заспи. Прилошало му толкова, че станал и отишъл в гората, навел се до един храст, а там какво да види – някакъв чувал. Закопал го той в земята и се върнал обратно. В чувала имало злато, натрупано от един друг циганин в табора. Той като се събудил, видял, че златото му го няма. Целият табор се вдигнал на крак. По стар обичай взели една празна кофа и кост и започнали да обикалят в кръг – удряли с костта по кофата, кълнели се един по един:

– Заклевам се!

– Да не са живи децата ми, ако съм свил чувала!

– Брей, каква страшна клетва! – чудел се един.

– Не съм крал! – вричал се друг.

Целият табор се изредил – от мало до голямо. Дошъл ред и на нашия човек. Изстъпил се той, а циганите му рекли:

– Чакай, друже, защо ще се кълнеш? Та ти нищо не знаеше за чувала със златото, не беше и чувал за него!

– Не, не, ромале, да не си помислите нещо, и аз ще ви се закълна: ако съм вземал или съм виждал това злато, да отида за двайсет и пет години в затвора!